

Bratrství

Otec se zase vrátil pozdě domů. Nechápu, jak s ním maminka může pořád bydlet. Ještěže ta svatá žena už spí, protože kdyby viděla otce, nezůstala by vlašná.

“Hej Pavle, spíš?!” šeptám na bratra, když se ozvala rána dveřmi. Je tichý jako myš. Neslyším ani jeho dýchání. Má strach.

“Neboj se, ať už by otec udělal cokoli, kdyby nás slyšel, ochráním tě. Stejně je opilej jak nákej bezdomovec,” snažím se Pavla utěšit, protože si potřebuji povídat. Jsem vystrašený jako nikdy.

“Povídej Petře, co máš na srdci?” odpovídá mi bratr. Z jeho sevřeného hrdla vychází má naděje. Potřebuju mluvit.

“Nesnáším toho chlapa. Možná je můj příbuznej, ale neomlouvá ho to. Měl by bejt zodpovědněj. Jsme mladí a potřebujeme vzory, které nepijou a staraj se o ostatní. Chudák jeden!” z pusy mi vyletěla tato slova aniž bych nad nimi přemýšlel. Je to hrozná situace.

“Stejně nevím, co se stalo. Vždyť před devíti lety se nic takového nedělo. Táta s námi chodil za ruce po vánočních trzích a-” Pavel brečí. Nevím upřímně, co mám dělat. Citlivost nebyla nikdy moje parketa.

“Pavle no tak nebul. Za chvíli si seženu práci a odstěhuju se. Můžeš bydlet pak u mě.” Pavel však nepřestává. Nemám žádné nápady. Nevím, co potřebují slyšet kluci, kterým je osmnáct.

“Měl nás rád, to jo, ale teď už nemůžeme myslet na minulost. Co bylo v roce 2019, to bylo. Teď je rok 2028 a už jsme dospělí chlapi.” Pokouším se v něm vzbudit chlapa, ale nejde to. Mlčíme.

“Nemyslím si, že je to takto. Přál bych si tak moc, aby minulost byla současnost. Táta nás má pořád rád. Něco se musí díť,” Pavel přemýšlí a já taky.

“Petře, nemůžeme se jít projít?” ptá se mě Pavel. Souhlasím s ním a hned jsme venku. Je nám zima, protože jsme spěchali, aby nás otec nechtyl. Stojíme teď před naším barákem a třeseme se.

Zvon odzvonil jedenáctou a my si to razíme po Orlí. Zatačíme na Minoritskou, kde je teď obrovská díra, protože se pokazilo nějaké potrubí. Za chvíli jsme na Jánské a míříme k Svobodáku. Vločky padají ve svitu žlutých lamp na naše červené tváře. Miluju tuto brněnskou zimu. Stejně oba víme, že zítra ráno už žádné vločky nebudou. Prázdné vánoční trhy v nás budí strach. Brněnská noc je úžasná avšak děsivá.

“Ty trhy vypadají úplně jinak než ve dne,” konstatuji.

“Ale stejně jsou pořád stejné jako před devíti lety. To nám bylo hezkých dvanáct a devět. Naše dětské oči hltaly všechny ty barvy světel, naše dětské ruce chmataly po všech těch látkách a drželi se těch velkých, které patřili někomu, koho teď nemůžu poznat.”

“Trhy jsou však teď v určitým smyslu úplně jiný. Město se na nich snaží vytěžit, jak nikdy. Turistů je plný Brno a policajtů taky. Věci jsou dražší a stromeček je určitě menší než dřív. Přál bych si, aby bylo Brno tak neznámé, jako když mi bylo pět.”

“Ale Petře,” Pavel na mě kouká a vyčítá mi moji negativitu. Já se na něj koukám a úsměv mi vyvstává na tváři. Popadám trochu sněhu, který pokrýl zem a hážu ho na bratra.

“Hej co děláš!” křičí na mě a začíná se připravovat na velkou sněhovou bitvu.

“Jsem prý negativní? Já ti ukážu,” a hážu mu do obličeje kouli sněhu. Pavel se však schovává za orloj a připravuje si sněhovou palbu. Utíkám za pár stánků. Pavel vybíhá a

křepčí. Prohání mě kolek vánočního stromku a házeme po sobě sních. Smějeme se, hlučíme a běháme dokola. Zastavil jsem se a běžím naproti Pavlovi. On nezastavuje.

Po chvíli ležíme na náměstí a koukáme na lampy, jak prozařují bílou tmou.

“Jakoby ti bylo dvanáct Petře!”

“Jakoby ti bylo devět Pavle!”

Smějeme se a vzpomínáme na rok 2019. Ve sněhu ležíme, jak děti. Pavel, protože je mladší, tak pláče. Asi štěstím.

“Koukej se jak jsme se za ty roky změnili.”

“Všechno se změnilo, Brno se změnilo.”

“To je pravda. Já si myslím, že všechny ty změny mají nějaký divný vliv na našeho tátu.”

“To nemůžeš takhle posoudit. Otec je jasnej kriminálník a Brno s tím nemá nic společného,” začínám zase pociťovat hněv.

“Nech toho. Už jsme se o tom bavili.”

“Tak o čem se máme bavit, Pavle?”

“Nevím... Co ti přijde jako největší změna?” ptá se mě Pavel zamyšleně. Je jasné, že už se o otci bavit dneska nebude. Je to pochopitelné a budu to respektovat.

“Když tak přemýšlím, nikdy jsem nečekal, že se začne stavět nádraží. Tehdá se o tom mluvilo asi šest let a už je to tady. Nádraží se sice teprv začíná stavět, ale lepší než před devíti lety.” Náramně jsem se toho tématu chytil.

“Jo a ještě mi přijde, že když jedeš jedničkou do Bystrca, tak ta šalina tam jede tak krásně tím tunelem. To se mi moc líbí.”

“Víš co se líbilo mě dřív před těmi devíti lety a teď to tu není? Chybí mi lesy a zeleň. Spousta zelených ploch bylo zastavěno. I ta tvoje cesta jedničkou to trochu pokazila. Ta kaplička schovaná v lese u šaliny byla něco kouzelného. Teď je tam čtyřproudová silnice a tunel pro šaliny.”

“Dívej Pavle, ta silnice kolem Svratky byla otřesná. Otřesná stejně jako tady ten barák.” Ukazuju na nějakou novodobou budovu, která tady na svobodáku stojí už nějaký pátek. Vždy mi byla trnem v oku, protože kazí celý pohled na toto dokonalé náměstí.

“Jo, to je obchodní centrum Omega. To se mi taky nelíbí. Chtělo by to změnu, ale nevím jakou. Kdybychom byli architektky šestnáctého století, tak nám tady stojí krásný renesanční palác. Mě zase vadí pošta u starýho nádrů. Je to sice kulturní památka a bourat se nemusí, ale renovace by tomu prospěla.”

“Máš pravdu. Hele je mi zima. Zítra jdu s kámošema z univerzity na Nábřeží, takže pojďme domů, ať nejsme nemocní.”

“Na nábřeží-”

“Co je? Máš s tím problém?” ptám se ho co nejrychleji, protože by jinak začal žvást nějaké věci o mých kamarádech.

“Nic nic, jsem jenom rád, že to místo je tady v Brně. Už se jako mladí nemusíme scházet jenom u Janáčka. Je to podle mě jeden z nejpovedenějších projektů Brna za poslední dva roky.”

“To jo. Hele, klidně se můžeš přidat. Znáš přece Adélu. S tou si můžeš pokecat o nějakých těch básničkách, který píšeš.”

“Jo rád půjdu, ale o tom se můžeme pobavit cestou,” říká Pavel, který se určitě snaží zamluvit něco o Adéle. No co, to je teď jedno, hlavně, že je šťastnej.

Oba dva jsme se zvedli a otřepali od sněhu. Obrysy našich těl byly za chvíli pokryty bílou pokrývkou stejně jako naše bratrství zakrylo problémy u nás v rodině.

Vložka, pokud z textu nebylo poznat odpovědi:

a) Co se ti v Brně líbí a chtěl bys v budoucnosti i nadále zachovat?

Lesy, zeleň, kaplička sv. Antonína v lesíku u silnice Žabovřeská, vánoční trhy takové jaké jsou dnes.

b) Co se ti v Brně nelíbí a chtěl bys změnit?

Nelíbí se mi budova Omega na náměstí Svobody a stará pošta u nádraží.

c) Co Brnu chybí a mohlo by nově mít?

Nábřeží pro mládež. Koliště je velice povedené místo a mladí by určitě ocenili něco podobného.